

РЕШЕНИЕ

№ 42933

гр. София, 22.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в публично заседание на 01.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **6653** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на И. Т. Р. - ЕГН [ЕГН], чрез адв. К. Д. П., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 651 от 11.05.2025 г., издадена от младши експерт в 09 Районно управление (РУ) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС.

Жалбоподателят - И. Т. Р., излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради нарушение на материалния закон и процесуалните правила – основания за оспорване по чл. 146, т. 3 и 4 АПК.

Твърди, че не е управлявал моторно превозно средство под въздействието на алкохол.

Счита, че е налице съществено несъответствие между описаното в акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и процесната ЗППАМ, тъй като според акта е спрял за проверка около 19,00 ч., а в заповедта - около 18,10 ч., като в заповедта за задържане е посочено, че е задържан вече в РУ в 18,10 ч.

Твърди, че не е спиран на тази дата от полицейски служители за проверка, а е задържан от полицейски служители в питейно заведение в[жк], където е бил с приятели и е консумирал алкохол.

Прави искане оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна.

Ответникът – младши експерт в 09 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи не изразява становище по жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, след като обсъди твърденията, доводите и възраженията на страните, и провери оспорения акт с оглед на правомощията си по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 11.05.2025 г., около 18:10 ч. в [населено място], [жк], от [улица], по ул. „405“, към [улица], И. Т. Р. е управлявал лек автомобил Ф. Голф с рег. [рег.номер на МПС] под въздействието на алкохол. Информацията е по свидетелски данни на очевидци, които са подали сигнал до РУ.

На 11.05.2025 г., около 18.44 ч. водачът е установен до лекия автомобил до бл. 425 в [жк], посочен от очевидците подали сигнал, като е тестван с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с инвентарен номер ARPM0407, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух – проба № 679/18.44 ч./11.05.2025 г., като апаратът е отчел 3,08 промила алкохол в издишания въздух. Издаден е талон за медицинско изследване. Съставен е АУАН Серия GA Акт № 4044953, подписан от актосъставителя, двама свидетели и нарушителя без възражения.

На 11.05.2025 г., въз основа на така съставения АУАН, със ЗППАМ № 651, издадена от младши експерт в 09 РУ при СДВР, на основание чл. 171, т. 1 б. б) ЗДвП, на И. Т. Р. е приложена принудителна административна мярка – „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС но за не повече от 18 месеца“.

По делото е представена и приета административната преписка по издаване на оспорения акт, в т.ч. Протокол от химическо изследване за определяне на концентрацията на алкохол в кръвта № 278/12.05.2025 г., докладна записка от АП-192 до началника на 09 РУ.

Към жалбата е приложено копие от Заповед за задържане рег. № 3384зз374/11.05.2025 г. В жалбата е направено, а в съдебно заседание на 20.10.2025 г. е поддържано искане за допускане на свидетел за установяване на мястото на извършване на полицейската проверка, но, въпреки че е допуснат свидетел при режим на довеждане, в следващото съдебно заседание такъв не се е явил. Поради липсата на процесуална активност от страна на жалбоподателя определението за допускане на свидетел е отменено и делото е обявено за решаване.

Заповедта е връчена на 11.05.2025 г., а жалбата срещу нея е подадена по пощата на 23.05.2025 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК във вр. с чл. 172, ал. 5 АПК, срещу подлежащ на обжалване акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото на л. 27 е приложена Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. (л. 26), е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква а) и т. 6 ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, секторите „Охранителна полиция“ в районните полицейски управления при СДВР и отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР.

Процесната заповед е издадена от Н. Р. Н., който съгласно приложената по делото Заповед рег. №

513з-4536/31.05.2022 г. (л. 24) е оправомощен да осъществява контролна дейност по ЗДвП. Длъжността му е в обхвата на посочената в Заповед 513з-6400/07.07.2023 г., поради което съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Заповедта е обективирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по смисъла на чл. 59, ал. 2 АПК и чл. 172, ал. 1 ЗДвП. Следва да се посочи, че както в съставения АУАН, така и в оспорената ЗППАМ не е изрично посочена конкретната правна норма, която е нарушена, като цифрово обозначение. Това обстоятелство обаче не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като в двата акта е налице ясно, точно и недвусмислено словесно описание на нарушението, а именно управление на моторно превозно средство под въздействие на алкохол с концентрация над допустимата по закон. Словесното описание позволява на адресата на акта да разбере в какво се състои вмененото му противоправно поведение и не ограничава правото му на защита, поради което пропускът не води до незаконосъобразност на административния акт.

По отношение на съдържанието на разпоредената принудителна административна мярка съдът констатира, че в заповедта е посочено „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС но за не повече от 18 месеца“, като е изпуснато изразното уточнение „до решаване на въпроса за отговорността“. Този пропуск обаче не представлява порок на акта, тъй като срокът и характерът на мярката пряко следват от императивната разпоредба на чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП, която е изрично посочена като правно основание за издаване на заповедта. Съдът приема, че съдържанието на мярката е достатъчно определено, а правните ѝ последици са ясно установими от закона, поради което не е налице нарушение на принципите на правна сигурност и предвидимост.

По отношение на наведените доводи за съществени процесуални нарушения, съдът намира следното:

Посочените в различните документи часове (18:10 ч., 18:44 ч. и около 19:00 ч.), на които се позовава жалбоподателят, не представляват "несъответствия", които да водят до незаконосъобразност на заповедта. От доказателствата по делото се установява логична и последователна хронология на събитията – подаден сигнал от очевидци за управление на МПС под въздействие на алкохол, последващо установяване на водача до автомобила и извършване на проверка с техническо средство. Разликите в минутите или приблизителното обозначаване на часа не водят до неяснота относно релевантните факти и не ограничават правото на защита на жалбоподателя.

От жалбоподателя е представено по делото копие от заповед за задържане на лице по чл. 72 ЗМВР, с отбелязан час 18:10 ч., изписан ръкописно. Съдът намира, че представеният документ не обосновава извод за допуснато съществено процесуално нарушение при издаване на оспорената ЗППАМ. На първо място, заповедта за задържане е акт с различно правно естество и предназначение от заповедта за прилагане на принудителна административна мярка по ЗДвП и има значение единствено за началния момент на полицейското задържане, а не за установяване на административното нарушение. На следващо място, от съдържанието на представеното копие не може да се установи по безспорен начин моментът на вписване на ръкописния час, нито дали същият е положен при издаването на заповедта или впоследствие, поради което съдът не може да изгради категорични фактически изводи единствено въз основа на този документ. Независимо от това, дори да се приеме, че задържането е започнало в 18:10 ч., това обстоятелство не противоречи на установената по делото фактическа обстановка, доколкото управлението на моторното превозно средство е възприето от очевидци преди този час, а проверката с техническо

средство е извършена в 18:44 ч. Следователно посочването на часа в заповедта за задържане не опровергава констатациите за управление на МПС под въздействие на алкохол, нито води до незаконосъобразност на оспорената заповед за прилагане на ПАМ.

Неоснователно е и твърдението, че жалбоподателят не е управлявал МПС, а е бил задържан в питейно заведение. По делото са налице свидетелски данни на очевидци, въз основа на които е подаден сигнал до органите на МВР, както и последващи констатации на контролните органи. Съставеният АУАН се ползва с доказателствена сила до доказване на противното, съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП. Жалбоподателят не ангажира доказателства, които да оборят тези констатации. Допуснатият от съда свидетел не е доведен, поради което твърденията в жалбата остават недоказани.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 станovenите стойности са определящи.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорвания, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП хипотези, а именно – управление на моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух.

Не се спори, а и от събраните по делото писмени доказателства безспорно се установява, че при извършената проверка с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510“ е отчетена концентрация от 3,08 промила алкохол в издишания въздух, като резултатът е потвърден и с протокол от химическо лабораторно изследване, с който е отчетена концентрация на алкохол от 3.71 промила. Това обстоятелство, както и установеното с АУАН управление на МПС под въздействието на алкохол, обуславя наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП.

Принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1 ЗДвП има превантивен и обезпечителен характер, а не санкционен. Тя се прилага с цел защита на особено значим обществен интерес – безопасността на движението по пътищата, като предпоставките за прилагането ѝ са наличието на установено управление на МПС с концентрация на алкохол над допустимата от закона, каквото в случая е налице.

Съдът намира, че административният орган е приложил правилно материалния закон, като е постановил временно отнемане на свидетелството за управление на МПС за срок до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца, съобразно императивната разпоредба на закона, без да разполага с оперативна самостоятелност относно вида на мярката.

Предвид изложеното съдът приема, че оспорената заповед е законосъобразна, издадена от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и с целта на закона.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Т. Р. - ЕГН [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 651 от 11.05.2025 г., издадена от младши експерт в 09 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: